

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 26ης Σεπτεμβρίου 1994 *

Στην υπόθεση C-26/94 P,

X, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος St Gilles, Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη αρχικώς, από την Carine Thiel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, στη συνέχεια από τον Jean-Marie Flagothier, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Thiel, 3, rue de la Loge,

αναιρεσεύουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 25 Νοεμβρίου 1993, το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα), στις υποθέσεις T-89/91, T-21/92 και T-89/92, X κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1235), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, και την Ana Maria Alves Vieira, μέλος

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, Κ. Ν. Κακούρη (εισηγητή δικαστή), R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και P. J. G. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Ιανουαρίου 1994, η Χ άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού (ΕΟΚ) και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών (ΕΚΑΧ) και (ΕΚΑΕ) του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου της 25ης Νοεμβρίου 1993, T-89/91, T-21/92 και T-89/92, Χ κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1235), με την οποία το Πρωτοδικείο, αφενός, αποφάσισε την κατάργηση της δίκης επί των προσφυγών T-89/91 και T-21/92, και, αφετέρου, απέρριψε την προσφυγή T-89/92.

- 2 'Όπως προκύπτει από τη διογραφία, η ασκηθείσα από την Χ προσφυγή στην υπόθεση T-89/91 σκοπούσε στην ακύρωση της αποφάσεως της επιτροπής προαγωγών περί αποκλεισμού της από τον πίνακα προαγωγίμων για τις προαγωγές του έτους 1991. Με την προσφυγή T-21/92 ζητήθηκε η ακύρωση ενός υπηρεσιακού εγγράφου, με ημερομηνία 17 Δεκεμβρίου 1991, του Γενικού Διευθυντή Προσωπικού και Διοικήσεως, με το οποίο ενημερώθηκε η προσφεύγουσα σχετικά με την επανέναρξη, ως προς αυτήν, της διαδικασίας προαγωγής. Η προσφυγή στην υπόθεση T-89/92 σκοπούσε στην ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής, όσον αφορά το έτος 1991, για την προαγωγή ορισμένων υπαλλήλων στον βαθμό Β 3.
- 3 'Όπως προκύπτει από τη προσβαλλομένη απόφαση, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας η προσφεύγουσα δήλωσε ότι τα αιτήματά της στις υποθέσεις T-89/91 και T-21/92 είχαν «απορροφηθεί» από τα αιτήματα της υποθέσεως T-89/92. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι παρείχε η έκδοση αποφάσεως όσον αφορά τις υποθέσεις αυτές, δοθέντος ότι οι εν λόγω υποθέσεις είχαν καταστεί άνευ αντικειμένου (σκέψη 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Με την αίτηση αναιρέσεως δεν αμφισβητείται αυτό το τμήμα της αποφάσεως.
- 4 'Όσον αφορά την υπόθεση T-89/92, από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είχε προβάλει, προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, ένα λόγο συγκείμενο από δύο σκέλη και αντλούμενο, αφενός, από την παράβαση του άρθρου 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) καθώς και «των εκτελεστικών διατάξεων που περιλαμβάνονται στην απόφαση της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1970, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1991» (έτος που αναφέρεται εκ λάθους αντί του 1971), κατά το μέτρο που η καθής είχε αρνηθεί να προβεί σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που πληρούσαν τις προϋποθέσεις προαγωγής, και, αφετέρου, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως (σκέψη 23).
- 5 Το Πρωτοδικείο, αφού εξέτασε ένα μάρτυρα, έκρινε ότι είχε επαρκώς αποδειχθεί κατά νόμο ότι η εξέταση στην οποία είχε προβεί η επιτροπή προαγωγών είχε διενεργηθεί με όλη την επιμέλεια που απαιτείτο προκειμένου να τηρηθούν

τόσο οι διατάξεις του άρθρου 45 του ΚΥΚ όσο και οι επιταγές της αρχής της χρηστής διοικήσεως (σκέψη 47). Έκρινε επίσης ότι η επιτροπή προαγωγών, της οποίας τα συμπεράσματα χρησίμευσαν ως βάση για την απόφαση της ΑΔΑ, δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως (σκέψη 51).

- 6 Κατά συνέπεια, ο προβληθείς από την προσφεύγουσα λόγος ακυρώσεως κηρύχθηκε αβάσιμος από το Πρωτοδικείο το οποίο, όπως ήταν επόμενο, απέρριψε την προσφυγή T-89/92.
- 7 Όπως προκύπτει από τα αιτήματα του δικογράφου της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί τώρα από το Δικαστήριο να ακυρώσει αυτή την απόφαση του Πρωτοδικείου κατά το μέτρο που απέρριψε την προσφυγή T-89/92.
- 8 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει ένα λόγο αντλούμενο από την παράβαση των διατάξεων του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και των εκτελεστικών διατάξεων που περιλαμβάνονται στην απόφαση της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1970, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1971, κατά το μέτρο που η ΑΔΑ, αφενός, αρνήθηκε να προβεί σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που πληρούσαν τις προϋποθέσεις προαγωγής καθώς και των εκθέσεων βαθμολογίας τους και, αφετέρου, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των προσόντων της αναιρεσείουσας, στηριζόμενη σε κριτήρια διαφορετικά απ' αυτά που προβλέπονται από το προπαρατεθέν άρθρο. Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα επικρίνει τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου κατά την οποία η επιτροπή προαγωγών προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που πληρούσαν τις προϋποθέσεις προαγωγής και δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 9 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να κηρύξει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, την αίτηση αναιρέσεως προδήλως απαράδεκτη, καθόσον αυτή περιορίζεται στην επανάληψη ενός πρωτοδικώς προβληθέντος λόγου ακυρώσεως.

- 10 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 49, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως πρέπει να στρέφεται κατ' αποφάσεως του Πρωτοδικείου.
- 11 Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 51 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους αντλουμένους από την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, παράβαση διατάξεων που διέπουν την ενώπιόν του διαδικασία εφόσον αυτή θίγει τα συμφέροντα του διαδικίου καθώς και παράβαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο· το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι στην αίτηση αναιρέσεως πρέπει να διευκρινίζονται οι προβαλλόμενοι νομικοί λόγοι και επιχειρήματα που στηρίζουν τα αιτήματα του αναιρεσείοντος.
- 12 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιλαμβάνει κατά τρόπο ακριβή τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ακύρωση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό.
- 13 Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα αναπαραγωγή των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί απ' αυτό· πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το προπαρατεθέν άρθρο 49 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του τελευταίου (βλ. τη Διάταξη της 26ης Απριλίου 1993, C-244/92 P, Kupka-Floridi κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2041, σκέψεις 7 έως 10· βλ. επίσης την απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 1991, C-354/92 P,

Erre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-7027, σκέψη 8, και τη Διάταξη της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-819, σκέψη 19).

- 14 Εν προκειμένω, με τον προβαλλόμενο λόγο, η αναιρεσείουσα, αμφισβητεί μερικώς τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου περί των πραγματικών περιστατικών κατά τις οποίες η εξεταστική επιτροπή προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων και δεν υπέπεσε σε προδήλη πλάνη εκτιμήσεως· κατά τα λοιπά, περιορίζεται στην επανάληψη του ήδη προβληθέντος πρωτοδικώς λόγου ακυρώσεως.
- 15 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προβαλλόμενος λόγος αναιρέσεως και, ως εκ τούτου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 16 Το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Ωστόσο, από το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού προκύπτει ότι ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση που έχει ασκηθεί αναίρεση από υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού ενός οργάνου. Επομένως, πρέπει να τύχει εφαρμογής, στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Εν προκειμένω, δοθέντος ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσης δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Λουξεμβούργο, 26 Σεπτεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

O. Due